

Скеля в морі

Рей Нейлер

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

Переклад — Олена Підгрушна

© Видавництво «Лобстер». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

1

ВЕЧІР. ТРЕТІЙ ОКРУГ Автономної Торговельної Зони Хошимін.

Важкі потоки дощу щедро поливали пластиковий навіс кафетерію. Під його покривом вирувала кухонна пара й гомоніли відвідувачі. Офіціанти спритно снували між столиками й розносили миски з гарячим супом, склянки з холодною кавою та пляшки пива.

За стіною дощу, мов люмінесцентні рибки, ковзали електроскутери.

Ліпше не думати про рибу.

Натомість Лоренс зосередив увагу на жінці, що сиділа навпроти. Вона протирала палички для їжі долькою лайму. Кольоровир абгланцу, ідентифікаційної маски, що приховувала її обличчя, коливався й мерехтів.

Ніби щось рухається у товщі води...

Лоренс стиснув кулаки й уп'явся нігтями в долоні.

— Перепрошую, а на цій штуці можна змінити зображення?

Жінка змінила параметри маски. Абгланц спроектував непримітне шаблонне жіноче лице. Лоренсу вдалося розгледіти розмиті контури її справжнього обличчя, що час від часу ледь зринало під проєкцією.

Зринало...

— Я рідко використовую це зображення, — вібрації абгланцу згладжували тон її голосу. — Обличчя химерні. Більшість надає перевагу абстракціям.

Вона піднесла палички до рота. Локшина зникла за пікселізованою проєкцією цифрової маски, там, де мали б бути губи. За зображенням проглядалася тінь інших, справжніх губ і зубів.

Не дивись на неї. Просто починай.

— Отже. Моя історія... Те, заради чого ми тут зібралися. На архіпелаг я прибув десять... ні, виходить, вже одинадцять років тому. А до того працював у дайвінг-центрі в Начангу. На Кондао в ті часи було лише два заклади для дайвінгу: один — у престижному готелі для європейців, а другий — крихітний, ледве тримався на плаву. Його я й купив. Заплатив якісь копійки. Тоді Кондао був місцем сонним, малозаселеним та маловідомим. Місцеві взагалі вважали його проклятим.

— Проклятим?

— Раніше всю ту територію займала в'язниця. На тамтешніх цвинтарях лежать покоління дисидентів, закатованих до смерті черговим режимом. Не те щоб ідеальне місце для підприємництва, правда? Може, й так. А втім, ліпшого місця, щоб просто жити, годі й уявити. Звісно, й проблем тут вистачало. Та що там — ціла купа. Фактично весь архіпелаг, суша й навколишні води, входив до складу Глобального природоохоронного парку. Риболовля й полювання — під суворою заборонаю. Раз на рік навіть навідувались якісь наглядачі з ООН, звіти писали. Але насправді сюди постійно заходили рибальські човни, розбивали коралові рифи тралами, труїли рибу ціанідом та глушили її динамітом. А егері — всі до одного корумповані, що й не дивно з такими мізерними зарплатами. Вони продавали черепащачі яйця, рифову рибу та все, на чому могли нагріти руку. Та й місцеві не відставали: полювали з гарпунами, пірнали по молюски. Мій помічник Сон — той теж пірнав без акваланга.

— А де він зараз?

— Я ж казав уже. Не знаю. Після евакуації ми втратили зв'язок.

— Це ж він був із вами на човні? Тоді, коли все сталося.

— Він. Саме збирався розповісти про це. — Радше намагався відтягти момент. — Затонулий корабель — то тайський вантажник. Вітрильник зі сталевим корпусом, метрів шістдесят завдовжки.

Пішов на дно наприкінці двадцятого століття. Це єдине затонуле судно у В'єтнамі, в яке можна заплисти під час пірнання. До нього лише двадцять метрів углиб, але умови там зазвичай погані — сильна течія і майже нульова видимість. Місцина суто для клієнтів, які знають, що роблять. А таких на Кондао небагато, тож ми там роками не бували. Того разу ми пірнали із самого ранку. Був несезон. Ще й видимість паскудна, метри на два. Та хлопець хотів пірнути до затонулого судна. Тож ми занурилися у воду і почали спуск. Нас було двоє.

Лоренс на мить затих.

— Мабуть, я трохи драматизую. Насправді нічого незвичного не відбувалося. Чергове стандартне занурення. Навколо нас плуталися кальмари і кобії. Видимість просто жахлива. Ми вже майже досягли затонулого судна, коли я вирішив припинити спуск і повертатися на поверхню. Озирнувся, але хлопця не побачив. Проте це звична ситуація. За такої низької видимості ми постійно губимо людей із поля зору. Треба просто тримати себе в руках. Якщо почнеш їх шукати, то сам дезорієнтуєшся, та й по всьому.

За кілька хвилин я почав нервувати. Повернувся назад, рухаючись уздовж реї судна. Заспокоював себе, повторюючи: хлопець знає, що робить. Він би не пірнув у затонуле судно без мене. Може, щось сталося з обладнанням? Може, він виринув?

Я сплив, майже певний, що зараз побачу, як він бовтається на поверхні. Покликав Сона на човні, запитав, чи не бачив він хлопця. Не бачив. Я знову занурився.

Уже відчував, як накочується паніка. На глибині легше не стало: у каламутній воді ледь проглядалися невиразні силуети. Риби маячили перед очима. Врешті я заплив углиб корабля. Хлопець точно мав би бути тут. Недовго я шукав його серед уламків. Далеко він не заплив. Тіло застрягло під сходнями в головному вантажному відсіку. На скроні у хлопця зяяла рана. А риби вже відхажували

шматочки плоти.

Я підняв його на поверхню. Сон на поліг на реанімації.

Та я знав, що хлопець мертвий. Він уже був мертвий, коли я його знайшов.

— І як саме, на вашу думку, він помер?

— Точно не через рану. То був поріз, але не настільки глибокий. Хлопець втопився, бо щось вкратило його регулятор, маску, балон, усе. Він лишився без спорядження, певно, запанікував, ударився головою і втратив свідомість. А без маски та регулятора він би довго не протягнув.

— А його регулятор? Балон? Маска? Ви їх знайшли?

Беземоційне обличчя, немов на розмитому знімку, і безбарвний, механічний голос віднесли Лоренса назад на острів. Він раз по раз переповідав цю історію. Єгерям, поліції, журналістам. Його звинувачували, йому не вірили, і, врешті-решт, йому просто дали спокій.

— Ми їх не знайшли.

— Але ж ви обшукали корабель.

— Ні. Не обшукали. Я збрехав.

— Збрехали?

— Я не зміг туди повернутися. Сказав поліції, що ми шукали його обладнання, обстежили все судно, але... Я не шукав. Не наважився. Ніхто так і не організував належного пошуку.

Вона помовчала.

— Зрозуміло. І що сталося потім?

— Конкурент скористався цією ситуацією й переманив моїх клієнтів. Прибутки почали зменшуватися. Та це вже не мало значення. Через три місяці після інциденту почалася евакуація. Правду кажучи, я радий, що ви купили острів. Принаймні я тепер знаю, що про нього подбають. Я ж кожен сантиметр на Кондао вивчив. Пам'ятаю кожен знищений риф, кожную незаконно

виловлену рибину. Це найкращий варіант: вивезти людей і обмежити доступ до всього архіпелагу. Захистити його. Лише так вийде його зберегти. Я одним із перших прийняв вашу пропозицію і поїхав з острова. Щедра компенсація, нове життя. Мабуть, мені пощастило.

Мабуть... Коли Лоренс виходив з кафе, він уже не почувався таким упевненим. Вітер свистів серед гілок тамариндів. Його дощовик з одного боку розійшовся. Лоренс відчував, як волога пламя поступово розповзається одягом, пронизуючи його холодом.

— Що ви там побачили?

Завжди одне й те саме запитання, яке ставили всі — єгері, поліція, журналісти. Що ви там побачили?

Нічого. Нічого він там не бачив. Та з того часу ніяк не міг позбутися відчуття, що щось там побачило його.

І воно переслідувало Лоренса. Він радо покинув архіпелаг. Та цього було замало, бо те відчуття поверталось щоразу, коли він думав про океан.

Кондао став його домом. Єдиним домом, який він коли-небудь мав. А те, що сталося на кораблі, цей дім у нього відібрало. Ось та історія, яку він хотів би розповісти. Проте жінка з ДІАНІМА все одно не змогла б цього збагнути.

Хіба вона з ДІАНІМА? Жінка ж не говорила, звідки вона, чи все ж таки говорила?

Та не важливо. Може, вона й з ДІАНІМА, а може, з компанії-конкурента. АТЗХ Хошимін аж кишить корпоративними шпигунами й міжнародними змовами.

Минулого тижня Лоренс поїхав до Вунгтау, до океану. Місяцями він не бачив відкритої води, вирішив, що час уже знову пірнути. Проте чоловік так і не занурився. Хвили навіть не сягнули Лоренсу до пояса, як він вийшов з води. Потім випив у барі біля пляжу й уже на світанку виїхав з номера.

Він більше ніколи не пірнатиме.

Повернеться до свого кутка у третьому окрузі й спостерігатиме, як «щедра компенсація» від ДІАНІМА повзе до нуля, а обіцяне нове життя все не настає.

За два квартали від кафе його скрутила судома, і він звалився на тротуар. Зупинився скутер. Чужі долоні торкнулись його. Пролунав жіночий голос.

— З вами все гаразд? Пане?

Перед очима у Лоренса виріс розпливчастий тунель, залитий дощем.

— Допоможіть. Прошу.

І тут він помітив у руці жінки ін'єктор.

Повз них ковзали скутери. Обриси спотворювали дощовики, що ховали і байки, і водіїв. Краплі дощу падали у широко розплющені очі Лоренса.

Ось він знову опинився на тому ж місці. На затонулому судні. У похмурих водах хитаються примарні силуети, які свідомість уперто перетворює на щось абсолютно незвідане.

• • •

Далі — у повній книжці «Скеля в морі».
nashaknyga.com.ua